

Arrest

nr. 66820 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BLOMME en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde bij uw ouders in de stad Grozny. In maart 2004 vertrok uw broer, M. Dz. (O.V. xxxxxxx), samen met zijn vrouw uit Tsjetsjenië. Op 17 maart 2004 vroegen zij asiel in België. Op 4 juli 2005 werd hen de vluchtelingenstatus toegekend. Begin maart 2009 belde uw neef, M. D. {...}, u met de vraag of u hem kon helpen met het laden en lossen van enkele goederen. U ging hem helpen om dozen met medicijnen, schoenen en kleren van de markt naar zijn huis te brengen. Uw neef werd ook geholpen door een andere persoon, een zekere S. A. {...}. Op 14 maart 2009 kreeg u 's nachts bezoek van gemaskerde en gewapende mannen. Ze vielen uw huis binnen en namen u mee in hun voertuig. U werd meegenomen naar een onbekende plaats. Uw ontvoerders vertelden u dat u werd verklikt door twee jongens uit uw straat, die eerder waren opgepakt. Gedurende drie dagen werd u ondervraagd over uw neef, M. D. {...}, en zijn kennis, S. A. {...}. U werd ernstig gefolterd en zwaar geslagen. Onder druk van deze martelingen bekende u dat u deze personen

kende en dat u hen had geholpen. U werd gedwongen om met de autoriteiten samen te werken. U stemde ermee in dat u mensen zou bespioneren en dat u de verkregen informatie aan de autoriteiten zou doorgeven. Op 17 maart 2009 werd u vrijgelaten. U werd afgezet in de buurt van uw huis. U kreeg uw paspoort echter niet terug. Toen u thuis kwam, bracht uw familie u onmiddellijk naar het ziekenhuis. Uw arm en vinger waren gebroken, uw hoofd en neus waren ernstig toegetakeld en u had verwondingen over heel het lichaam. Na een korte behandeling in het ziekenhuis, brachten uw familieleden u nog dezelfde dag naar het huis van uw grootouders. In de periode tussen 17 maart 2009 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië op 12 juni 2009 leefde u ondergedoken bij uw grootouders. In de periode dat u ondergedoken leefde, hoorde u dat uw neef, M.D. {...}, was gearresteerd. Hij werd uiteindelijk veroordeeld tot 8 jaar gevangenisstraf. U hoorde eveneens dat de kennis van uw neef, S. A. {...}, die een rebellenleider zou zijn geweest, in Dagestan was vermoord. Op 12 juni 2009 vertrok u uit Tsjetsjenië. U reisde met een taxi naar Pjatigorsk in Rusland. Daar nam u de trein naar uw oom in Oekraïne. U gebruikte hierbij het Oekraïens paspoort van een neef. U verbleef vervolgens twee maanden bij uw oom in Kiev. Op 24 augustus 2009 reisde u met een bestelwagen van Kiev naar Brussel. U had niet de benodigde reisdocumenten. U kende geen problemen gedurende de reis. Op 26 augustus 2009 kwam u aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw broer, M. D. (O.V. xxxxxxx), op 4 juli 2005 werd erkend als vluchteling op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. U stelt dat er geen verband zou bestaan tussen uw eigen problemen en de problemen die uw broer zou hebben gekend (CGVS II, p. 3). De situatie in Tsjetsjenië is ondertussen ook drastisch veranderd, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Hoewel de situatie complex blijft, zijn de gevechtshandelingen sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U stelt dat u in Tsjetsjenië zult worden gevisieerd door de autoriteiten, omdat u uw neef, M. D. {...}, zou hebben geholpen. U vreest dat u zult worden vermoord. Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Ten eerste bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het moment waarop u uw neef zou hebben geholpen. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u deze gebeurtenis twee of drie dagen voor uw eigen arrestatie op 14 maart 2010 (CGVS I, p. 10). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal plaatste u deze gebeurtenis echter vier of vijf dagen voor uw eigen arrestatie (CGVS II, p. 4). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u dat u deze gebeurtenis steeds bij benadering had gesitueerd. U bleek eigenlijk niet zeker te zijn wanneer u nu precies uw neef had geholpen met het laden en lossen van goederen (CGVS II, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende. Het is immers een wezenlijk verschil of u twee, dan wel vijf dagen nadat u uw neef had geholpen werd gearresteerd. U beweerde dat het helpen van uw neef de rechtstreekse oorzaak was van uw eigen arrestatie op 14 maart 2010. Indien u werkelijk zou zijn gearresteerd omdat u uw neef had geholpen, dan mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u het moment waarop u uw neef zou hebben bijgestaan toch met enige nauwkeurigheid zou kunnen situeren in de tijd, zeker gezien de korte tijdsspanne tussen beide gebeurtenissen. Deze vage en tegenstrijdige verklaringen doen dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Ten tweede bleek u ook inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de eigenlijke inval door de ordediensten op 14 maart 2010. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal dat er ongeveer vier à vijf gewapende militairen betrokken waren bij de inval in uw huis (CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat er aanzienlijk meer militairen aanwezig waren. U beweerde dat er acht à tien militairen betrokken waren bij de inval. Toen u geconfronteerd werd met deze erg uiteenlopende verklaringen, antwoordde u dat u de militairen niet had geteld. U zei dat het om een schatting ging (CGVS II, p. 6). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat uw inschatting tijdens de opeenvolgende gehoren bij het Commissariaat-generaal in dergelijke mate zou verschillen. Vervolgens legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de familieleden die op het moment van de inval thuis zouden zijn geweest. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u

dat enkel u en uw ouders thuis waren. U zei dat uw broers op dat moment niet thuis waren (CGVS I, p. 11-12). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat ook uw broer op dat moment thuis was (CGVS II, p. 6). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat u bedoelde dat uw broer thuis was op het moment dat u ging slapen. U zag hem echter niet toen u werd meegenomen. Daaruit zou u afgeleid hebben dat hij op dat moment niet meer thuis was (CGVS II, p. 6). Deze uitleg lijkt echter weinig overtuigend en lijkt vooral bedoeld om deze tegenstrijdigheid post factum op te heffen. De vaststelling dat u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt over uw eerste en enige arrestatie door de ordediensten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder. Ten derde legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over twee kennissen uit uw straat die u zouden hebben verklikt aan de ordediensten. U vertelde dat uw ondervragers vertelden deze twee jongens enige tijd voor uw eigen arrestatie waren opgepakt. Uw ondervragers vertelden eveneens dat deze jongens aan de autoriteiten zouden hebben verteld dat u contact had met M. D. {...} en S. A. {...} (CGVS II, p. 9). Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u niet kon vertellen wat er met deze jongens was gebeurd. U bleek niet te weten of de jongens ook effectief waren opgepakt, of, dat uw ondervragers dat enkel vertelden om u te intimideren. Bovendien bleek u ook niet te weten of deze jongens – indien ze effectief zouden zijn opgepakt – nadien waren vrijgekomen of niet (CGVS II, p. 8-9). Dit is absoluut niet geloofwaardig. Indien er werkelijk twee jongens uit uw straat, die u als vrienden bestempelde, zouden zijn opgepakt, dan mag verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Indien ze effectief zouden zijn opgepakt en u hebben verklikt aan de autoriteiten, dan kan verwacht worden dat u zou weten of deze jongens nadien waren vrijgekomen of nog steeds worden vastgehouden. Ten vierde heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan de (familie)band die u met M. D. {...} zou hebben en aan de problemen die daaruit zouden voortvloeien. Zo lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u het patroniem van uw neef (afgeleid van de voornaam van zijn vader) niet kon opgeven. Toen u gevraagd werd waarom u de naam van uw eigen oom, niet bleek te kennen, antwoordde u dat u de echte voornaam van uw oom niet kent omdat u hem enkel aansprak met zijn bijnaam 'Vacha' (CGVS II, p. 5). Deze uitleg lijkt weinig geloofwaardig. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u de voornaam van uw oom kent, alsook de volledige naam van uw neef, wiens arrestatie en veroordeling nota bene zouden gelinkt zijn aan uw eigen problemen. Het is bovendien zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u nagenoeg niets kon vertellen over de problemen van uw neef. Het enige wat u bleek te weten was dat uw neef na uw vrijlating op 17 maart 2010 werd gearresteerd. Hij zou vervolgens zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar (CGVS I, p. 17). U wist echter niet wanneer uw neef precies werd gearresteerd, u wist niet waar hij werd gearresteerd en u kon niet vertellen wanneer zijn proces had plaatsgevonden of door welke rechtbank hij was veroordeeld. U wist ook niet in welke gevangenis uw neef was opgesloten, zelfs niet of dit in Tsjetsjenië was of daarbuiten (CGVS II, p. 10-11). Vervolgens bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het moment waarop u de problemen van uw neef vernam. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u hoorde over de problemen van uw neef toen u zelf nog ondergedoken in Tsjetsjenië leefde (CGVS I, p. 18). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u pas hoorde over de problemen van uw neef toen u al in Oekraïne verbleef, nadat u al uit Tsjetsjenië was gevlucht (CGVS II, p. 10). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u hier geen afdoende verklaring voor geven (CGVS II, p. 11). Ten vijfde moet worden opgemerkt dat u geen afdoende bewijzen hebt aangebracht om uw asielaanvraag te staven. Zo kon u geen enkel bewijs voorleggen om aan te tonen dat M. D. {...} wel degelijk uw neef is. Zo zou u bijvoorbeeld (kopieën) van identiteitsdocumenten van uw neef kunnen voorleggen (zoals een paspoort, geboorteakte, ...), foto's van u en uw neef samen of gelijk welk ander stuk waarmee u deze familieband zou kunnen attesteren. U zou bijvoorbeeld ook het vonnis van de rechtbank of andere processtukken kunnen voorleggen om aan te tonen dat uw neef wel degelijk werd gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal werd u bovendien gewezen op het belang van dergelijke stukken in het kader van uw asielprocedure (CGVS I, p. 19). Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u geen documenten in verband met de familieband van u en uw neef of de problemen van uw neef hebt voorgelegd. Toen u geconfronteerd werd met deze vaststelling, antwoordde u dat u uw moeder wel degelijk hebt gevraagd om bewijzen te verzamelen. U vertelde dat de vader van M. {...} weigerde om uw moeder te helpen met het verzamelen van bewijzen (CGVS II, p. 12). Indien u werkelijk zou moeten vrezen voor uw leven, lijkt het echter weinig geloofwaardig dat uw oom elke hulp zou weigeren. De vaststelling dat u uw familieband met uw neef of de problemen die uw neef zou gehad hebt niet kunt staven met objectieve elementen, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. De documenten die u wel voorlegde, kunnen uw asielaanvraag niet ondersteunen. De drie artikels die u voorlegde, handelen volgens uw verklaringen enkel over de werking van de ORB-2 (een specifieke politie-eenheid in Tsjetsjenië). Volgens uw verklaringen hebben deze artikels geen betrekking op de problemen die u persoonlijk zou hebben meegemaakt (CGVS I, p. 9). Het medisch document dat

u voorlegde attesteert dat u op 17 maart 2010 in het ziekenhuis in Grozny werd behandeld voor een gebroken arm en vinger. Deze vaststelling kan echter geen oorzakelijk verband aantonen met de door u vermelde problemen. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat dit document enkel vermeldt dat u werd behandeld voor een gebroken arm en vinger, terwijl u toch vertelde hoe u tijdens uw opsluiting zeer ernstig werd toegetakeld over heel uw lichaam (CGVS I, p. 16). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat er op de foto's die u voorlegde, en die zouden tonen hoe u op de dag van uw vrijlating in het ziekenhuis werd behandeld, niets te zien is van de verwondingen aan uw hoofd en neus waarvan u gewag maakte. Het kopie van de eerste bladzijde van uw Russisch paspoort en uw lidkaart van een voetbalclub in Grozny attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Het overschrijvingsbewijs toont aan dat uw broer geld opstuurde naar Oekraïne, maar is niet relevant in uw asiëldossier. Tenslotte merkt het Commissariaat-generaal op dat ook uw reisroute niet geloofwaardig is. U beweerde dat u met een minibus van Kiev naar Brussel reisde. U kende geen problemen bij grenscontroles. U beschikte niet over geldige reisdocumenten. U hebt er geen weet van of de smokkelaar al dan niet over valse documenten beschikte (CGVS I, p. 5). Daaruit kan afgeleid worden dat u ook niet weet of u onder uw eigen naam reisde en of u er al dan niet een (vals) visum werd gebruikt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. Antwoorddocument 'TCH2006-180wb'). Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u essentiële gegevens als de naam in uw paspoort of de aard van het visum in uw paspoort niet zou kennen. De vaststelling dat u ook over uw reisroute ongeloofwaardige verklaringen aflegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid nog verder. Wat betreft de bewering van uw advocaat dat u op het moment van de problemen in Tsjetsjenië nog minderjarig was, wat een verschoningsgrond zou zijn voor de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas (CGVS I, p. 21), moet worden opgemerkt dat deze tegenstrijdigheden en inconsistenties niet over details gaan, maar wel over cruciale gebeurtenissen die raken aan de kern van uw asiërelaas. Daarenboven kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u als 17-jarige over voldoende maturiteit beschikt om een jaar later op een coherente en consistente manier over uw problemen te vertellen. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 en 52,§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Het CGVS is een quasi-jurisdictionele overheid, waarbij een aantal elementaire regels gelden die dienen gerespecteerd te worden (cfr. RVS, 109.702, 08.08.2002 (zaak Kaduma), cfr. EHRM, Conka/België, 05.02.2002, 68). De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996). De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 en 52 VW omschrijven de

term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk. Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen. Onjuiste verklaringen leiden niet tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Verschillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen en de zogenaamde tegenstrijdigheden zijn geenszins contradictoir. Bovendien zijn de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van die aard een wei —geringsbeslissing te gronden (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999). Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr. 98.160, Dimole/CGVS). Bovendien dient steeds nagegaan te worden op de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999). In casu is geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat CGVS er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden (quod non). Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, de welke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel actief wordt op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Het is ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek terzake naar deze personen gaat oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn. Dit geldt in casu des te meer gezien de neef van verzoeker ondertussen langdurig in de gevangenis zit en de overige persoon, dhr. S. A. {...}, ondertussen gedood werd. Waarom eerst al de feiten en namen en data vragen om vervolgens er niets mee te doen en ze niet verder te onderzoeken, tenzij dan om actief op zoek te gaan naar argumenten om een reeds op voorhand negatieve beslissing te gaan motiveren en dit op basis van uit de lucht gegrepen tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden. Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending van art. 52/2 VW om de asielaanvraag van verzoeker als ongeloofwaardig te gaan bestempelen zon der enig onderzoek in concreto. Verzoekster blijft bij zijn feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid. In dit verband dient trouwens opgemerkt dat dit geen alleenstaand geval is, doch het zekerlijk wat betreft mensen afkomstig van Tjetjenië, er een vast systeem bestaat om aanvragen niet in concreto te onderzoeken doch integendeel enerzijds te stellen dat de algemene toestand in Tjetjenië verbeterd is en anderzijds op basis van beweer delijke tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden te stellen dat het relaas in concreto van de asielaanvrager niet wordt geloofd. Dat dergelijke argumentatie geenszins overtuigt en er in gene mate rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker uiteraard in casu ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is. Er wordt duidelijk een veel te grote nadruk gelegd op exacte data en details, terwijl het algemeen geweten is dat echte leugenaars deze beter kennen dan personen ter goeder trouw. In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/4 en 52 § 1 Vreemdelingenwet.”

2.1.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober

2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Verzoeker meent in essentie dat de zogenaamde tegenstrijdigheden geenszins contradictoir zijn en argumenteert dat er geen enkele feitenvinding is gebeurd maar dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het verwijzen naar een stereotiepe argumentatie.

De Raad acht het betoog van verzoeker niet ernstig. Immers, uit eenvoudige lezing van de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker op individuele wijze heeft beoordeeld waarbij *in concreto* wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker raakt niet verder dan te poneren dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas geenszins contradictoirisch zijn doch laat na op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing, die hun grondslag vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Waar verzoeker bovendien stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacunes alleszins niet van die aard zijn dat ze een weigeringsbeslissing kunnen staven, stelt de Raad echter vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in de bestreden beslissing geenszins details betreffen maar integendeel elementen die aan de kern van het asielrelaas van verzoeker raken en waarvan geacht mag worden dat verzoeker hieromtrent coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen, hetgeen in casu echter niet het geval is.

2.1.5. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij inzake de verwijzing naar de situatie van zijn neef en S.A. {...} zomaar over deze feiten heen stapt, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij deze gegevens in haar beslissing in overweging heeft genomen. Verzoeker gaat er met zijn betoog dat de commissaris-generaal de aangebrachte feiten verder had moeten onderzoeken hoe dan ook aan voorbij dat de asielinstanties hun oordeel moeten steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de asielinstanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoekers relaas behept is met verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden die de essentie van zijn relaas betreffen, die, zoals hoger reeds gesteld, verzoeker bovendien nalaat *in concreto* te weerleggen.

2.1.6. Waar verzoeker stelt dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij getraumatiseerd is, merkt de Raad op dat verzoeker geen objectieve elementen aanbrengt, noch een geneeskundig getuigschrift neerlegt, waaruit zou blijken dat hij geheugenproblemen of -stoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen die hij zou meegemaakt hebben. De Raad wijst er voorts op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen.

2.1.7. Waar verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de

gehoorverslagen van verzoeker en dat hij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, van artikel 48/4 en van 52, § 1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt het volgende:

“De materiële motiveringplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un système institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463; De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslis sing. Zie ook J. VAN DE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu. 2. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.c., nr. 106). In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning: “Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève Il faut selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74). 3. In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal ‘gemaskerde mannen’ zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag, en daarna een bevel om het grondgebied te verlaten hetwelk

automatisch wordt afgeleverd in België, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland”

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punten 2.1.2. en 2.1.7..

Inzake de aangevoerde schending van 5 van het EVRM, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten hoe en in welke mate deze bepaling is geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna onder punt 2.3.3. desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Met zijn theoretisch betoog aangaande de motiveringsplicht en waar hij rechtsleer en rechtspraak aanhaalt gaat verzoeker weerom voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarom zijn asielaanvraag ongelooftwaardig wordt bevonden en hem aldus de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.4. Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Tsjetsjenië en oude rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar de ‘algemene situatie’ in het land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asielaanvragers, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft. In de bestreden beslissing erkent de commissaris-generaal trouwens dat in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De Raad treedt dan ook de vaststelling bij dat gelet op bovenstaande elementen een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

2.2.5. Waar verzoeker nog stelt dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alles bewijst en dat het aan de overheid is om de nodige onderzoeken uit te voeren, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punten 2.1.3. en 2.1.5..

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens,

in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan gezien het uiteraard niet kan dat verzoeksters naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt in casu aangezien verzoekster hoogzwanger is. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoeker tal van problemen in het thuisland werden gemeld en verzoeker op het ogen blik van de problemen nog minderjarig was, hetgeen een nog grotere impact heeft gehad op zijn persoon met alle gevolgen vandien. Verzoekster wordt thans op een moment dat hij net meerderjarig is geworden en op gevangen is door zijn familie, geconfronteerd met een negatieve beslissing en een totaal onzekere toekomst, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid.”

2.3.2. Inzake de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punten 2.1.2. en 2.1.7.. Waar verzoeker de schending van de richtlijn 2004/83/EG aanvoert, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat te specificeren welk artikel van deze richtlijn hij geschonden acht. In elk geval dient erop gewezen te worden dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 werd omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig opwerpen.

2.3.3. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal niet gemotiveerd heeft aangaande de subsidiaire bescherming dient vastgesteld dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Immers, uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt waarom verzoeker evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst verzoeker er op dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is bevonden door de commissaris-generaal, een vaststelling die verzoeker met zijn betoog niet in een ander daglicht heeft kunnen stellen. Het argument van verzoeker dat hij minderjarig was, kan geen afbreuk doen aan de motieven. Immers heeft de commissaris-generaal dit gegeven in ogenschouw genomen en terecht geoordeeld dat dit element geen verschoningsgrond vormt nu de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties niet over details gaan maar elementen betreffen die raken aan de kern van zijn asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielaanvraag uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – en naar een gedateerd ambtsbericht van 2008 (zie vierde middel in het verzoekschrift) niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 20) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een 'reëel' risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Verzoeker brengt evenmin enige andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop de verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

De Raad merkt terzijde nog op dat het betoog van verzoeker waar hij stelt dat zijn situatie nog prangender is aangezien hij hoogzwanger is, geen hout snijdt. Verzoeker betreft namelijk een mannelijk asielzoeker zodat de desbetreffende kritiek in het verzoekschrift hoegenaamd geen betrekking kan hebben op verzoekers situatie.

2.3.4. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2004/83/EG, schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense jongemannen niet alleen in Tjetjenië, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijkekaukasus---1-1-08-2008.html>). Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffen de de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een

persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster thans met zeer ernstige medische problemen kampt en in het verleden verzoeksters reeds het slachtoffer werden van ernstige schendingen van art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoeker, zo o.m. de verwijzing naar zijn neef M. D. {..} als dhr. S. A. {..}, in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat er in de beslissing sprake is van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Tjetjenië, die geenszins in concreto getoetst is geworden en verder een opsomming van beweerde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden. Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan.”

2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EG, verwijst de Raad naar de bespreking onder punt 2.3.2..

2.4.3. Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 3 EVRM verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.2.2. dienaangaande en naar hetgeen in het vorige middel werd gesteld. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift voorts betoogt dat hij met ernstige medische problemen kampt doch hiervan geen enkel bewijsstuk voorlegt, dient alleszins gesteld dat inzake mogelijke medische problemen verzoeker beroep kan doen op de procedure zoals voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 13 EVRM merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

Het vierde middel is ongegrond

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER